

РЕШЕНИЕ

№ 20053

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110107176 по описа за 2023 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 535 ТЗ за признаване за установено съществуването на парично задължение в размер на сумата от 305,00 лв., представляваща останала непогасена част от парично задължение по запис на заповед, издаден на 20.12.2021 г., в гр. София, с падеж – 20.06.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК – 13.10.2022 г. до окончателното плащане, за която сума по ч. гр. дело № 55780/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 24.10.2022 г. и въз основа на нея изпълнителен лист.

Ищецът твърди, че от страна на ответницата Р. Б. Н. е издаден редовен от външна страна запис на заповед от 20.12.2021 г., по силата на който тя безусловно и неотменимо се е задължила да заплати в негова полза сумата от 1 194,00 лв., с падеж – 20.06.2022 г. Поддържа, че ценната книга е редовен от външна страна документ по чл. 417, т. 10 ГПК и отговаря на всички изискуеми реквизити по чл. 535 ТЗ, като падежът ѝ е настъпил на 20.06.2022 г., претендирайки само част от сумата по нея, а именно: сумата от 305,00 лв. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата Р. Б. Н. е подала отговор на исковата молба, с който оспорва иска по основание и размер. Счита ценната книга за недействителна поради липсата на съществените реквизити в съдържанието на същата по смисъла на чл. 535 ТЗ, а именно: ЕИК на юридическото лице, в чиято полза е издадена, поради което не става ясно дали именно ищецът е поемател по нея. Поддържа, че твърдяната недействителност представлява основание за прекратяване на заповедното дело и обезсилване на издадената по него заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 24.10.2022 г. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 535 ТЗ.

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: вземане, основано на процесния запис на заповед от 20.12.2021 г., отговарящ на императивните изисквания на чл. 535 ТЗ, издател на който е ответницата, както и, че падежът на вземането е настъпил. При установяване на посочените обстоятелства, в тежест на ответницата е да установи погасяване на вземането по ценната книга.

В случая, основава вземането си срещу Р. Б. Н. на менителничен ефект – процесният запис на заповед, издаден на 20.12.2021 г., като в настоящото производство не са ангажирани твърдения и възражения относно наличието на каузално правоотношение между страните, поради което съдът дължи единствено извършване на преценка относно валидността на записа на заповед от формална страна.

За да има изпълнителна сила, записът на заповед следва да съдържа предписаните в разпоредбата на чл. 535 ТЗ реквизити, като тяхната кумулативна наличност обуславя действителността на менителничния ефект. Записът на заповед като абстрактна ценна книга на заповед представлява едновременно основание и доказателство за пораждаване на паричното вземане в полза на ремитента (поемателя) или на последния джиратар, което е материализирано в менителничния ефект. Съгласно ТР № 1/2004 г. по т. д. № 1/2004 г. на ВКС ОСТК, за да е редовен записът на заповед от външна страна, е необходимо самият документ да е назван „запис на заповед“, както и в самия текст на същия да е изписан изразът „запис на заповед“, както предписва правната норма, регламентирана в чл. 535, т. 1 ТЗ. В случая, в приложената в оригинал към материалите по ч. гр. дело № 55780/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, ценна книга от 20.12.2021 г. се съдържа наименованието „запис на заповед“ както в заглавието на документа, така и в неговия текст на езика, на който той е написан. Налице е безусловно обещание за заплащане на определена парична сума от издателя в размер на 1 194,00 лв., като уговореният от страните падеж – 20.06.2022 г. е настъпил. В менителничния ефект се съдържа посочване на мястото на издаване – гр. София, както и мястото на плащане – също гр. София. Записът на заповед е издаден на 20.12.2021 г., като издателят Р. Б. Н. е положила подписа си върху него, чието авторство тя не е оспорила в хода на процеса. Във връзка с възражението на ответницата за опорочаване на записа на заповед поради неяснота относно действителния поемател на документа, доколкото не е изписан единен идентификационен код (ЕИК) на поемателя на ценната книга, съдът намира за необходимо да отбележи, че в документа се съдържа посочване на дружество – поемател, в чиято полза записът на заповед е издаден -, ведно с посочване на адреса на управление и законния му представител. В случая, това, че в неговото съдържание издателят не е изписал ЕИК на търговското дружество, не поражда съмнение дали поемател по записа на заповед е именно ищецът. В чл. 535, т. 5 ТЗ се поставя изискването за посочване на името на лицето, в чиято полза е издаден записът на заповед, като когато става въпрос за юридическо лице, законодателят не поставя допълнително изискване наред с наименованието на дружеството да бъде посочен и ЕИК. Пороците, които могат да доведат до нищожност на записа на заповед, са лимитативно изброени в закона и липсва възможност за поставяне на допълнителни изисквания относно формата и редовността му. Нещо повече, обстоятелството дали посоченото дружество е идентично с ищцовото такова по-скоро се свързва с възможността на ищеца да се легитимира като носител на вземането по записа на заповед, а не касае неговата валидност. В случая, от служебно извършената от съда справка по партидата на се установява, че в правния мир действително съществува такова дружество, като се наблюдава и пълно съответствие относно останалите индивидуализиращи го данни, отразени в записа на заповед от 20.12.2021 г., като правно организационна форма, седалище и адрес на управление и законен представител на същото, поради което следва да се приеме, че за издателя на ценната книга липсва съмнение относно титуляра на вземането по нея. В тази връзка следва да се отбележи още, че обстоятелството дали посоченото дружество е идентично с ищцовото такова по-скоро се свързва с възможността на ищеца да се легитимира като носител на вземането по записа на заповед, а

не касае неговата валидност. В случая, приложима е единствено разпоредбата на чл. 535 ТЗ, която не изисква отразяването на информация относно единен идентификационен код (ЕИК) на дружеството – поемател. Отделно от посоченото, нормата на чл. 13 ТЗ има пожелателен характер към търговците за индивидуализиращите им данни, които да се съдържат в кореспонденцията им и в интернет страницата им, но не касае сделките на търговците и не рефлектира върху императива на чл. 535 ТЗ. Ето защо, съдът приема, че само по себе си изписването на наименованието на кредитора, без посочване на единен идентификационен код (ЕИК), не опорочава процесния запис на заповед от 20.12.2021 г., като с оглед наличието на идентичност с ищцовото дружество, не се засяга и материалноправната легитимация на да претендира сумата по него. По делото липсват данни, че задължението е платено на или след настъпилия падеж – 20.06.2022 г. При редовен, от външна страна, запис на заповед, послужил, като основание по чл. 417 ГПК, за издаване на заповед за изпълнение, при недоказани възражения за нищожност на записа на заповед и при липсата на въведени твърдения за плащане по записа на заповед, следва извода, че вземането съществува, а предвид настъпилия падеж, че то е изискуемо.

Изложеното обосновава извод, че предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 535 ТЗ за сумата от 305,00 лв. се явява основателен, поради което следва да бъде уважен изцяло.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК – 13.10.2022 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноски:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за съдебните разноски в заповедното и исковото производство. С оглед изхода на спора – цялостна основателност на предявения иск, в полза на заявителя - ищец следва да се присъдят сторените разноски в производството по ч. гр. дело № 55780/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в последвалото исково производство. При определяне обаче на следващите се в полза на заявителя разноски в заповедното производство съдът намира, че следва да бъде съобразен фактът, че с определение № 6065/14.02.2023 г. (л. 29 от заповедното дело) заповедта за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 24.10.2022 г., както и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от същата дата са обезсилени за разликата над сумата от 305,00 лв. до сумата от 934,00 лв., или за размера от 629,00 лв., тъй като от страна на заявителя не е предявен иск в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, като няма данни причината за това да се дължи на поведението на длъжника, поради което в негова полза не се следват сторените от него разноски, съразмерно с обезсилената част. Ето защо, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя – ищец следва да се присъди сумата от 106,13 лв. – платена държавна такса и адвокатско възнаграждение в производството по ч. гр. дело № 55780/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от 425,00 лв. – платена държавна такса и адвокатско възнаграждение в настоящото исково производство. Релевираното от ответницата възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на заявителя - ищец съдът счита за неоснователно, тъй като претендираните размери съответстват на минималните такива, определени по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 и ал. 7, вр. ал. 2, т. 1 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед изхода на спора, в полза на ответницата не следва да се присъждат разноски с настоящия съдебен акт. Такива не се следват в нейна полза включително и за производството по ч. гр. дело № 55780/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, съразмерно с обезсилената част от заповедта за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, тъй като видно е, че с възражението по чл. 414 ГПК тя не е претендирала такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявления от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу Р. Б. Н., ЕГН *****, с адрес:, установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 535 ТЗ, че Р. Б. Н. дължи на сумата от **305,00 лв.**, представляваща останала непогасена част от парично задължение по запис на заповед, издаден на 20.12.2021 г., в гр. София, с падеж – 20.06.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК – 13.10.2022 г. до окончателното плащане, за която сума по ч. гр. дело № 55780/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 24.10.2022 г. и въз основа на нея изпълнителен лист.

ОСЪЖДА Р. Б. Н., ЕГН *****, с адрес: да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **106,13 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 55780/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **425,00 лв.** представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____